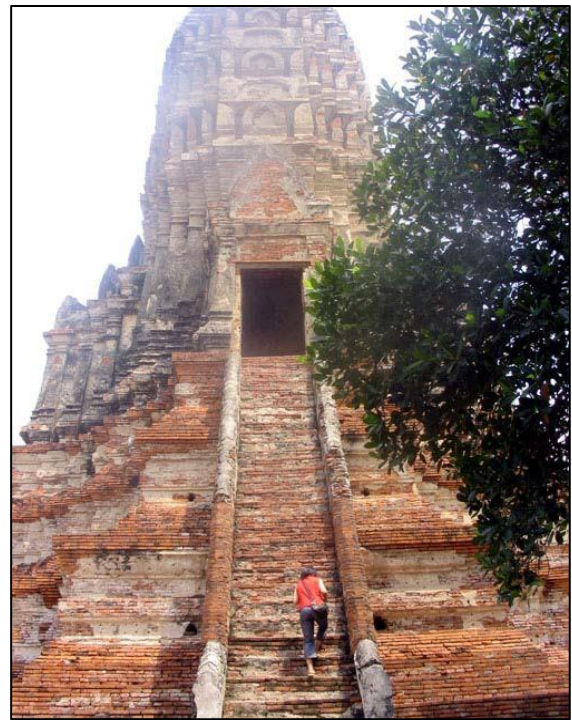

Rondreis door Thailand, maart / april 2005.

Deel II, dit is het vervolg van mijn verslag deel I.

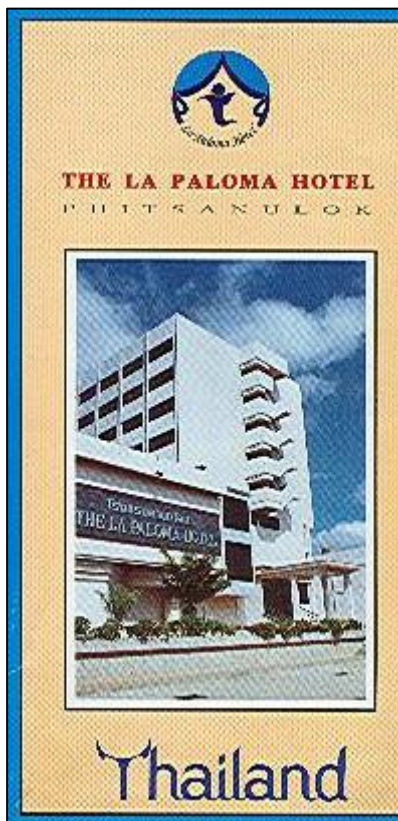
Vrijdag 15 april 2005.

Het weer is opgeklaard en onder een stralende zon zie ik hoe het park is aangelegd, prachtig met mooie bomen en planten en geschakeerde bungalows van hout. Het wordt een lange rit vandaag met één enkele stop. We zijn op weg naar de oude hoofdstad van Thailand Ayutthaya. Hier staan oude tempels waar de tand des tijds behoorlijk heeft toegeslagen. Bijzonder indrukwekkend, weer veel respect voor de bouwers zeker in die tijd.

Het blijft opvallend, ook in deze stad, dat de lokale bevolking erg druk is met water gooien, men rijdt met pick-ups rond, geladen met grote waterbakken en zelfs zijn er waterslangen direct aangesloten op een pomp bij de rivier en iedereen krijgt de volle laag. Gelukkig gaat het hier goed en blijven we droog, 's lands wijs, lands, eer zullen we maar zeggen, anders moet je thuis blijven. Toch komt het op mij een beetje overdreven over.

Na een lange busreis komen we aan in het la Paloma hotel in Kanchanaburi Phitsanulok. Na het diner zullen we een tocht maken met "verlichte" riksja's door

de stad. Het blijkt dat FOX deze groep sponsort en dat vind ik een goed initiatief. De colonne staat ons al op te wachten en er vallen een aantal zaken op:

-kleine en pezige mannen en vrouwen als "chauffeurs",

-oude fietsen met grote zadels en het lijken me doortrappers,

-ze zitten hoog op de fiets om goed uitzicht te hebben, -

de kappen (van het zitgedeelte voor de klanten) zijn neergelaten omdat wij er anders niet inpassen. Er kunnen minder westerlingen dan lokale bewoners meegenomen worden. Bovendien zijn de fietsen versierd met lampjes die op een accu werken. Ik geneer me omdat mijn chauffeur klein is en hoe hij moet zwoegen om ons in beweging te houden. Deze mensen zijn daaraan gewend en het betekent tevens hun dagelijks rijst. (geen brood) In verband met water

gooiende mensen neem ik geen camera's mee. We stoppen op een locatie waar geë oefend kan worden om weggeslingerd eten op te vangen, dit is een attractie en vervolgens gaan we weer terug naar het hotel. Er komt geen water aan te pas deze avond.

Rijdend door het stadje valt het op dat het hier ook erg armoedig is en ik zie vergelijkingen met Cambodja. Ik heb mijn vriend goed beloofd dus hopelijk weer iemand gelukkig gemaakt.

Het landschap, in dit gebied, valt me tegen. Er wordt veel rijst verbouwd maar het landschap is niet te vergelijken met de prachtige sawa's in Indonesia.

Wat opvalt zijn de enorme reclameborden langs en over de weg en de troep langs de kant van de weg. Morgen bereiken we de bergen en zullen de koffers met de bus teruggaan naar Bangkok. We zullen gebruik maken van verstrekte FOX tassen en minibusjes/taxi's die ingesteld zijn op de bergwegen.

We hebben inmiddels ook geleerd dat je in Thailand moet opletten om <mooi> te zeggen

omdat dat dit woord daar een "andere" betekenis heeft. Thailand een bijzonder land met veel tempels en pagodes en een erg vriendelijke, donker getinte, bevolking.

Zaterdag, 16 april 2005.

Na eerst een mooie pagode bezocht te hebben vertrekken we, met als eerste bestemming": het **"Sukhothai historical park"**.

Uit een uitgebreid aanbod fietsen selecteren wij allemaal een ijzeren ros en rijden daarna het park in. Dit park is een echte aanrader met veel pagodes, beelden, ruïnes en grote oude en bijzondere bomen.

Een groep Thaise mensen is net bezig met een boeddhistische viering en, na eerst gaven geofferd te hebben aan boeddha, lopen ze in een grote processie om

het beeld. Ik praat nog met een Thai meisje uit die groep, zij staat ook te filmen. Ik vertel haar dat de lokale bevolking erg vriendelijk is en dat je overal welkom bent.

Hetzelfde heb ik ook ervaren in Cambodja. Het boeddhisme komt erg vriendelijk en open over en dat beeld wordt bevestigd als je boeken over het boeddhisme leest, vooral over de Daila Lama.

Ik raak nog in gesprek met een andere Thaise, ze wilde Boeddha beeldjes verko-

pen van "teakhout". In Zuid Oost Azië zie je veel teakbomen, ze zijn goed te herkennen aan het grote blad en ze groeien heel langzaam. Het hout is erg hard, en de prijs van het hout is dan ook navenant. Tijdens de rit, op de fiets, geeft ze toe dat het hout niet van teak is. Er zijn veel mensen die van het toerisme moeten leven.

Het park is erg mooi en ik had hier graag veel langer willen blijven echter we hebben nog een lang rit, naar Chiang Rai, te maken en men wil niet te laat in het hotel zijn. Ook het restaurant, waar we de lunch gebruiken, is erg mooi en dit keer is er geen lopend buffet. Langzamerhand komen we in het noorden van Thailand en wordt het gebied bergachtig en veel mooier dan in het midden van het land. 's Middags volgt nog een lange rit met de bus met slechts twee keer een stop. Veel stoelen staan achterover met slapende mensen en gelukkig blijft onze chauffeur wakker.

Het blijft opvallend hoe de Thai opgaan met het watergooien. De drie officiële dagen, van nieuwjaar, zijn allang voorbij en nog steeds rijden colonnes met pickups door de straten van steden. Grote waterbakken gevuld en elke tegenligger en passant wordt onder vuur genomen. Ook zijn slangen, met pompen, aangesloten op een rivier en iedereen krijgt de volle laag, Gelukkig ontlopen wij de dans, net als gisteren op de riksja's. Er zijn, ook dit jaar, veel doden gevallen en de regering probeert de happening te ontmoedigen. Het is gevaarlijk in het verkeer, mensen schrikken, vooral op de vele, vaak overladen, motorvoertuigen. Het verbaast ook Huub, die toch al dertig jaar in Thailand woont. Tegen achten arriveren we in het, erg mooie, Golden Pine ressort en we gaan direct naar het, al gereedstaande lopend buffet. De bungalows zijn geschakeld gebouwd en zijn bijzonder ingericht. Het landschap is veranderd en ik heb ook gebieden gezien die veel op Cambodja lijken. De wegen zijn goed en beslist niet vol en je ziet maar weinig

verkeersborden, daar houdt de Thai niet van. Als wij in een hotel verblijven, moeten de chauffeur en zijn hulpje eerst de bus nog schoonmaken en vervolgens mogen ze in de bus slapen. In wezen een belachelijke situatie, een chauffeur is ook een lid van de groep en verdient een goede nachtrust.

Zondag, 17 april 2005.

Vandaag een "vrije" dag, het is warm en mooi weer. Met een paar mensen besluiten we met de shuttlebus naar Chiang Rai te gaan. Even lekker gewinkeld en een mooie zijden blouse gekocht, bij een beauty van een verkoopster. Daarna nog gezellig samen iets gedronken op een terras en weer terug en op de afgesproken plaats en tijd staat de taxi al te wachten.

Zodra ik thuiskom, in mijn riante bungalow, en ik op mijn terrasje een drankje neem, zie ik lokale mensen werken, de rug gebogen om de rijstplanten te verzorgen. De mensen werken in de brandende zon, voor hun dagelijkse "brood". Thaise mensen willen niet graag in de zon zijn en (nog) bruiner worden, dit betekend landarbeiders van de rijstvelden. Je ziet, in dit deel van Thailand, veel rijstbouw, in de natte cultuur.

De Thai blijft zoveel mogelijk uit de zon en ze dragen op de huid dekkende kleren. Wat zijn wij bevoorrecht omdat wij heel toevallig in een erg (materieel) rijk land leven.

Verder nog even gebruik gemaakt van het internet en nog gelezen in mijn notities gemaakt over filosofie, nooit weg op een dergelijke reis. Het is goed vol te houden op deze locatie, goed verzorgd bij

een

vol programma. Morgenochtend vertrekken we alweer vroeg. Ik kan het hier wel even uithouden en niet alleen luieren maar ook ergens actief mee bezig zijn.

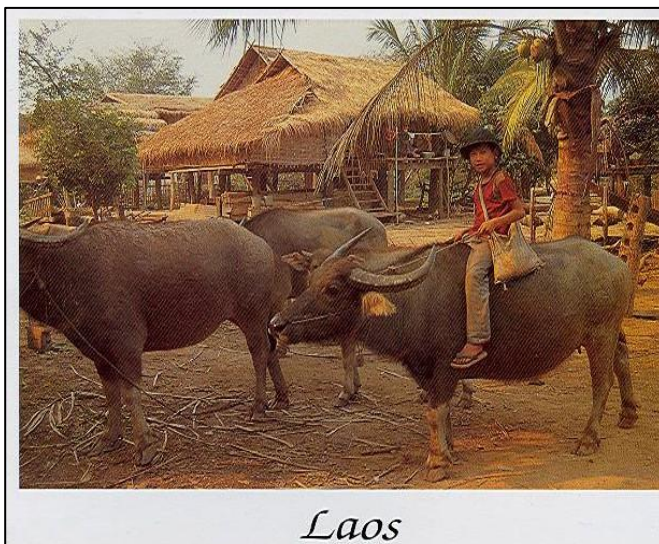
We worden uitgezwaaid door de staf van het resort terwijl we in de bus zitten om de reis voort te zetten richting de bergen in het noorden van Thailand

Maandag, 18 april 2005.

Vandaag verandert het programma enigszins, We vertrekken na het ontbijt en hebben een weekendtas (gekregen van FOX) ingepakt. We trekken nu richting de gouden driehoek, Mekong delta, in bergachtig gebied dat niet toegankelijk is voor een grote bus. De koffers gaan met de bus terug naar Bangkok en deze pikken we later weer op. Dit werkt goed, voor een aantal dagen is niet veel bagage nodig en met het warme weer droogt het wasgoed snel. Eerst rijden we met taxi's tot aan de Birmese grens, (Myanmar) een visa kost \$ 5,00, maar daar is geen tijd voor. Bovendien blijkt de grens, bij onlusten, snel gesloten te kunnen worden. Er is veel lokaal verkeer tussen de twee landen en het is duidelijk te zien dat de mensen hier van het Mongoolse ras afstammen. Brede gezichten met platte en brede neuzen. Er zijn veel winkels met negotie en we rijden verder om een boottocht te gaan maken over de bekende en erg belangrijke Mekong rivier. Ik heb deze rivier ook door Phnom Penh zien stromen en in dat gebied is het veel groener en zie je veel tuinbouw en steenbakkerijen. In China is men bezig om een grote stuwdam te bouwen en dat zal de waterhuishouding, in haar stroomgebied, materieel beïnvloeden. Hele dorpen, in China, zullen verdwijnen en de lokale bevolking is daar verjaagd. We varen tussen de grens van Laos en Birma of Myanmar, dit is de huidige naam. Dit is het gebied van de uitlopers van de Himalaya, met haar geharde inwoners. Vervolgens varen we naar een (toeristisch) eiland van Laos alwaar we tegen

Cambodjaanse platte land.

betaling van bath 20,00 toegang krijgen. Helaas is een stempel in het paspoort niet van toepassing. Er is gelegenheid om postkaarten te sturen met een postzegel van Laos. Mijn voorraad T-shirts begint al aardig te groeien en ik stuur ook bijgaande postkaart naar mijn eigen adres ter controle. Ondanks de zending per "airmail" is de kaart weken onderweg maar...arriveert wel. Het landschap op de kaart lijkt veel op de situatie van het

Wat opvalt, is een gokpaleis annex hotel net buiten de grens met Thailand, overal hetzelfde wat thuis niet "mag" gebeurt elders toch. We zagen ook "vrome" moslims in "bepaalde" gebieden in Thailand. Boeddhisten mogen officieel niet

gokken en dan.....wip je even over de grens. Wippen is overigens geen enkel probleem in Thailand, de opbrengst uit prostitutie is materieel en Thaise vrouwen zijn exotisch en zien er, zeker in een sarong, prachtig, slank en mooi uit. De Thai houdt er graag een paar vriendinnen op na en dit zou geaccepteerd worden door de Thai vrouwen. Ik weet niet of dit juist is, ik geloof er niets van. Door het land trekkend zie je duidelijk verschillen in mensenrassen, ook de taal verschilt en mensen in het noorden en zuiden hebben enige moeite om elkaar te kunnen verstaan. Dit komt mij niet vreemd over want ik zie een Fries al praten met een Limburger.

Na de lunch stappen we in (vier) open songtaews (soort landrovers) die ons door de bergen zullen voeren naar Doi Maeselong. De wegen zijn weer goed en ook redelijk stijl en de wagens moeten er behoorlijk aan trekken in lage versnellingen. We hebben een schitterend uitzicht in de open bakken,

We bezoeken een paar bergstammen, de Akha en Yao, en vrouwen en kinderen klitten om ons heen met borduurwerk. De koninklijke familie heeft voor dit deel van het land borduurwerk, (armbandjes, tassen, hoeden etc.) geïnitieerd als bron

van inkomsten. Een kind zit onder de zweren en heeft waterpokken. Er is een Engels sprekend meisje, dat een jaar wil blijven, om de taal en de gewoontes te leren kennen. Deze mensen leven erg primitief in houten huizen die gebouwd zijn tegen de bergwand. Ik koop een aantal armbandjes en doe "zaken" met een paar meisjes, eerst pingelen en dan meer betalen en vervolgens een aantal armbandjes weer teruggeven. Leuk om te doen, één meisje kijkt verheerlijkt. We moeten

weer te snel

weg ik had graag nog verder met het Engels sprekende meisje willen praten. We moeten naar de volgende stop, alwaar lokaal verbouwde thee te koop is.

Ook hier weer een groep vrouwen en meisjes met negotie, ik koop nog een paar armbandjes bij twee meisjes, die zijn ook weer blij. Het blijkt niet tot iedereen door te dringen hoe belangrijk het is om iets te kopen en vooral iets extra's te geven. Wat is nu een euro meer of minder voor ons, het geeft een fijn gevoel iets extra's te doen. Van de andere kant moet je natuurlijk blijven opletten op profiteurs.

De mensen zijn hier gekleed in de lokale klederdracht en zijn van het Mongoolse ras. Even verderop zullen we overnachten bij "Mae Salong villa" van een Chinese eigenaar en de Chinese invloed is hier duidelijk te merken, we zitten kort in de buurt van China. Het is ondertussen vrij laat en ik maak nog een wandeling, om nog opnames te maken van de omgeving. We zitten nu op 1200 meter hoogte in een gebied met de verbouw van thee. Ik heb een macrolens

meegenomen en zie dat men een aantal grote theepotten, tussen de theeplantages, heeft neergezet.

Vrouwen in klederdracht, arriveren met een zak vol met theeblaadjes. Ik zie een paar kleine theefabrieken, ik heb het proces gezien in een fabriek op Java in Indonesia en ik zie theeblaadjes liggen om te drogen. Het wordt snel donker en tijdens het diner (geserveerd) worden enkele dansen opgevoerd door de lokale bevolking. We hebben weer de beschikking over geschakelde bungalows, die tegen een berg zijn aangebouwd. Ik heb een groot balkon, samen met Wil en Anneke, en we drinken nog lekker samen een biertje op ons balkon. De volgende morgen vertrekken we alweer vroeg met onze robuuste taxi's en gaan weer terug naar de

grote bus welke is achtergebleven, Ik vind dit gebied bijzonder mooi en uitnodigend om verder te ontdekken, er kunnen ook uitgebreide trektochten worden gemaakt. Later zullen we nog verder de bergen intrekken en interessante en soms trotse bergvolken ontmoeten.

Hotel Mae Salong Villa, Chiang Rai. Gebouwd tegen een berg met schitterend uitzicht over de theeplantages.

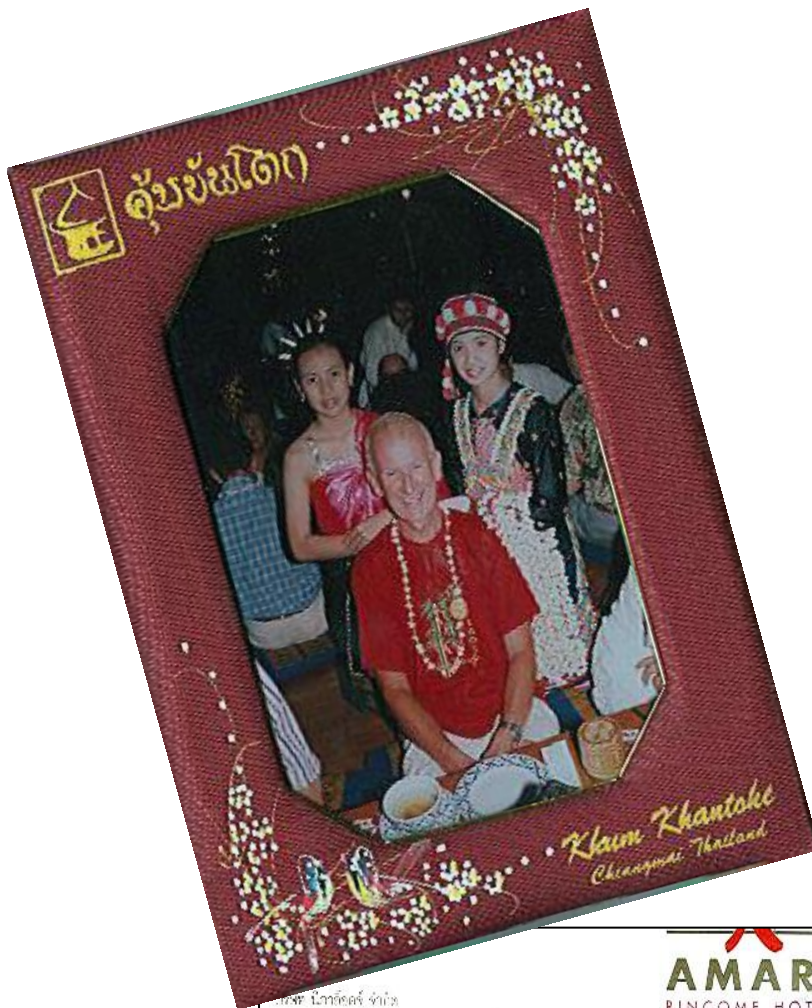
Dinsdag, 19 april 2005.

We rijden terug en de taxi's, met de ervaren chauffeurs, rijden via de slingerende wegen terug naar de plaats waar de grote bus is achtergebleven. De chauffeur en zijn knechtje hebben op een parkeerplaats overnacht. We gaan op weg naar de grote stad Chiang Mai en onderweg bezoeken we een aantal commerciële bedrijven. Eerst een koffiestop in een locatie, van een handige zakenman, die zich volledig op de verkoop van condooms heeft geworpen, die zijn in allerlei variaties en gebruiken te koop. Ook exploiteert hij een aantal restaurants, handige zakenman. We lunchen in een mooi aangelegde locatie met veel groen en bloemen. Daarna bezoeken we een bedrijf waar luxe sierraden worden gemaakt en verkocht. De glamour druipt er vanaf, aan de deur prachtige jonge Thaise vrouwen in mooie strakke sarongs en hoge hakken. Als het plaatje maar mooi is en dat is het beslist. Ben benieuwd welk selectiecriteria gehanteerd wordt, hier mag dat. Toch geen echt opwindende baan waar je iets van leert, na werktijd weer in de spijkerbroek en T-shirt lopen. We zien een stuk van het productieproces en worden dan, de zeer uitgebreide, showroom annex winkel ingeloodst. Veel verkoopsters en wat opvalt, is dat ze allemaal diverse talen spreken, hier dus een ander selectiecriteria. Wat een contrast met alles wat ik deze reis gezien heb, Vooral voor de vrouwen moet deze showroom een uitdaging zijn. We rijden een stukje verder en komen bij een bedrijf waar natuurzijde wordt geweven en uiteraard ook verkocht, weer een grote winkel. Ik koop een mooie zijden blouse met een mooi oosters motief. De prijs is, voor lokale begrippen, duur, business vooral voor de buitenlanders. De volgende stop is bij een bedrijf waar parasols (voor de zon en sier) geproduceerd worden in allerlei maten, motieven en kleuren. De mensen zijn erg bedreven en er is gelegenheid om schilderijen (handgemaakt) op allerlei spullen te laten zetten. Dus de eagle op mijn rugzak en de dreagon op mijn fototas.....komen hier vandaan. Het schilderen gaat in een razend tempo en de mensen hebben weer een paar bathjes verdiend. (fooi is toegestaan, ik vertelde al vriendelijke mensen). Helaas was de dreagon, op mijn fototas, nog niet droog. Ik heb nu ook een afdruk op een T-shirt van het project in Cambodja gestempeld en dat was je er niet meer uit. Het blijft dus opletten. Erg kunstig met leveringen "all over the world" maar ook een beetje massaproductie. Ook het maken van het houtwerk en de bekleding van de parasol is erg kunstig en arbeidsintensief, De volgende stop, even oversteken, is bij een bedrijf dat zich gespecialiseerd heeft op zilveren producten. Het gebruikelijke proces; eerst naar de productieruimte met de vakmensen, en dan de verkoopruimte in. Deze keer lang niet zo chique uitgevoerd als bij de "golden boys" met de vele sierraden. Je moet je onderscheiden van de massa.

Tijd om te vertrekken naar ons hotel in Chiang Mai, het **Amari Rincome hotel**, een goed en mooi hotel, dat later als beste gekozen zal worden, (een aantal mensen kiezen het Golden Pine ressort). Morgen gaat de grote bus, met de koffers, terug naar Bangkok, we maken gedurende zes nachten gebruik van de FOX tas. Het diner was in een echt schitterende locatie, met kantoke (laag geplaatste tafels), weer prachtige vrouwen in Sarongs bedienen en er worden lokale dansen opgevoerd, De Thaise bevolking zit gewoon op de vloer en gebruikt geen tafels. Helaas heb ik geen camera meegenomen, er worden wel foto's

gemaakt. Dit land heeft altijd de temperatuur mee en een overdekking, voor een regenbui, is voldoende. Ook 's avonds is het nog aangenaam warm. Na afloop is er gelegenheid een soort parachute (ye-peng) te kopen die hoog de lucht in gaat en een hele tijd te volgen is. Een mooie avond, terug naar het hotel om de tas te gaan inpakken.

<p>AMARI RINCOME HOTEL</p> <p>GUEST FOLIO</p>		<p>Nipa Lodges Co., Ltd. 1 Nimmanahelamintra Road, Tumbal Sub-Exp. Cl Tel: 0 5322 1130, 0 5322 1044 fax: 0 5322 19 E-mail: rincome@amari.com Web-site: www.amari.com Taxi ID No. 3201001005</p>
<p>Mr. A VAN SWARAJ</p> <p>HOLLAND</p> <p>Arrival 19/04/05</p> <p>Departure 22/04/05</p>		<p>Room Number 219</p> <p>No of Person(s) 1</p> <p>Cashier 1/YING</p> <p>Page 1</p>
<p>***NOT A TAX INVOICE***</p>		

Woensdag, 20 april 2005.

We vertrekken om 07.30 AM, met busjes, naar het "Chang (olifant) Mae Taman" wildpark alwaar een kudde olifanten wordt gehouden, mede ter vermaak van toeristen, en een inkomstenbron is voor de arme lokale bevolking.

De regering wil alle olifanten terug brengen in het oerwoud, een olifant hoort niet thuis in een stinkende stad. Elke olifant heeft een eigen kornak en de twee zijn volledig op elkaar ingesteld. Eerst wordt een programma afgewerkt; olifanten baden in het water van de rivier en de kornak wast het dier terwijl hij rustig op het lichaam van de olifant blijft lopen. Er zijn ook veel kleine olifanten

en vervolgens laten de dieren een aantal kunststukjes zien. De dieren maken een verzorgde en gelukkige indruk en je kunt voor 20 baht voer kopen, Dit bestaat uit een tros bananen en bamboestokjes, dit voer wordt bij voorkeur in één keer naar binnen geslagen. Vervolgens is het tijd om de olifanten te gaan berijden, hoog op hun rug zijn bakken gesespt waar twee personen in kunnen zitten. Ik heb een olifant voor mezelf ter beschikking. Op de kop van het kolossale dier, net achter de oren, zit de kornak, zij menen de dieren. Eerst lopen de dieren door de stromende rivier, we gaan schuin naar beneden en het is een vreemd gevoel voorover te hangen op het schokkende lijf van het dier, Vervolgens daar het woud, over kronkelende, stijgende en dalende paadjes, Overal liggen dikke oppers met olifantenmest, van dit materiaal worden weer artikelen gemaakt (b.v. papier). Onderweg is er, natuurlijk, volop gelegenheid om voer te kopen, de mensen verdienen eraan en hoeven minder te voeren. Ik koop weer een pakket en vraag de kornak waar het pakket gebleven is, de olifant heeft het allang verorberd, Dankbare gasten zijn het, het voer is op voor je het merkt. Het blijft op-letten. De olifanten lopen graag de bossen in om een paar takken van de bomen te trekken en het schokt met elke pas die de dieren zetten.

Mijn kornak zit rustig op de kop en heeft goede zin want hij zingt. Toch een bijzondere ervaring, het dier in zijn natuurlijke omgeving.

Na circa 45 minuten zijn we terug om, op een aantal bamboevlotten, in te schepen en langzaam de ondiepe rivier af te zakken. We krijgen een bamboe hoed op en nemen plaats op lage bankjes. Moeders en kinderen waden door het lage, en langzaam stromende water, om hun waar te

verkopen. Je kunt weer een paar kinderen blij maken door iets te kopen en een

fooi te geven. Het laatste meisje geef ik 20 baht en ze roept: "I love you" Weer een kind even gelukkig gemaakt en heeft een gezin weer geld om eten te kopen. Zo eenvoudig ligt het hier, we leven in een wereld van grote verschillen en tegenstellingen. Na een erg rustige vaart meren we aan en vervolgens gaat de rit verder

op, een aantal, authentieke ossenkarren met houten wielen. De 2 ossen trekken de kar rustig verder over het zandpad en na een korte rit stoppen we om bij een restaurant om de lunch te gebruiken. Ik ben het niet gewend om zo vaak per dag te eten.

Na de lunch rijden we de berg (11 km) op, om "Wat Prathat Doi Suthep" te bezichtigen. Ik ben de enige die de trap neemt met 300 treden. Weer een prachtige tempel waar boeddhisten en gelovigen staan te bidden, dit terwijl toeristen, met foto en filmmapparatuur rondlopen.

Dit kan allemaal in deze regio. Ook dit bezoek duurt weer tekort, het programma is soms te vol, terwijl we morgen een halve dag vrij hebben. Vandaag rijdt de bus, met de koffers, terug naar Bangkok. We hebben bagage voor enkele dagen omgepakt in tassen en zullen met minibusjes de reis voortzetten door de bergen. Er staat ook nog een vlucht per vliegtuig op het programma.

Ik ben, voor de eerste keer, naar een massage geweest en een leuke dame nam me goed onderhanden. In het begin kon ik het voelen en ik ben benieuwd hoe het morgen aanvoelt. Daarna eten in de stad in een "Deutsche Kneipe" en dat viel tegen, alleen het bier was goed, Er is een plaatselijke nachtmarkt in de stad en deze bestaat uit honderden (erg) kleine kraampjes met vaak alleen maar shit artikelen. Ik slenter langs de kraampjes en krijg nog een "discussie" met enkele dames. Het is tijd om terug te gaan, dit keer per tuktuk (baht 80.-) en de chauffeur scheurt door allerlei binnenstraatjes en levert ons af bij het hotel. Het is aangeraden om een kaartje van het hotel mee te nemen in het lokale schrift, anders kan de communicatie een probleem worden. In de bar van het (mooie) hotel nog een biertje gedronken en de mooi geklede meisjes verlangen naar het einde van de dienst. Het personeel maakt lange dagen.

Donderdag, 21 april 2005.

Vandaag is een rustdag, de grote bus is weg en na het ontbijt loop ik door de stad, zonder enig richtingsgevoel. Op een gegeven moment sta ik ergens in een buitenwijk met een knooppunt van wegen, Dit lukt niet en toen een tuktuk aangehouden en gevraagd naar het "shopping center". De chauffeur knikt ja en hij scheurt weg en ik word afgezet bij een, groot en nieuw, winkelcentrum dat niet ver van het hotel afligt, ervaar ik later. Kleding is hier niet duur en er is een royaal aanbod van goederen en diensten. Na de lunch rijden we, met minibusjes,

naar een lokaal museum, een kamp met buffels en rijstvelden en een orchideeënkwekerij. Het is nog steeds "lekker" warm en vanavond ga ik weer naar de nachtmarkt. Ik zag dat de huizen hier, voor onze begrippen, niet duur zijn. Voor 50K euro koop je een mooie vrijstaande bungalow. Morgen gaat de reis verder met de minibusjes in de 7^e week van mijn verblijf in Asia. Ik ben nog lang niet uitgekeken en kan het nog een tijdje volhouden in deze boeiende regio. Maar dan wonen tussen de lokale bevolking, zonder de luxe toestanden, en overvloedige maaltijden. Als de lokale mensen uitkunnen met een dagelijkse portie rijst, dan kan ik dat ook. Ik heb ervaren hoe het in Cambodia ging, Ik denk dat maar enkele

mensen van onze groep de echte aard van de mensen en de lokale omstandigheden echt meekrijgen. Ze bekijken het door de gekleurde glazen van de westerse omstandigheden. Asia is een andere regio, met heel andere gewoontes, zeden, normen, filosofie en vooral levensomstandigheden, Veel mensen zouden grote problemen krijgen indien ze onder lokale omstandigheden zouden moeten leven. Luxe betekent niet alles en kan je gemakkelijk op een dwaalspoor zetten. Ik kan de manier van leven hier wel waarderen, veel vrijheid, prima klimaat en je mag op veel plaatsen binnen lopen. Het is hier ook de normaalste zaak van de wereld om een vrouw naar haar leeftijd te vragen. Ik heb begrepen dat de lokale jeugd ook behoorlijk aan het veranderen is, dit naar een westerse materialistische manier van leven.

Het verkeersbeeld is in Thailand veel rustiger dan in Cambodia maar ook hier krioelt het van de motorvoertuigen die allemaal hun walm uitstoten. Dit gaat de nodige slachtoffers vragen in de naaste toekomst, Je ziet dit in veel landen in Asia. Toch zijn er grote verschillen in de manier van leven en alles wat daar mee te maken heeft. Erg boeiend om dit te mogen meemaken, je kunt er veel van leren indien je ervoor openstaat.